

El costat fosc de la vida

Adam Elliot és un animador singular que desafia els corrents dominants del gènere, ja sigui l'infantilisme que envolta algunes obres, com la recerca d'un rerefons documental que permeti incidir mitjançant el dibuix en certs conflictes internacionals. Adam Elliot treballa des dels marges. Les seves pel·lícules no parlen del canvi climàtic, ni pretenen tenir valors. Totes tenen com a principi –i gairebé dogma– la destrucció de tot indici de correcció política. El 2004 va fer la seva presentació en societat guanyant l'Oscar per *Harvey Krumpholtz*. Cinc anys després va presentar el seu primer llargmetratge com a realitzador de *Mary and Max*, un melodrama sòrdid on narra l'estranya amistat entre un jueu obès i obsès de Nova York i una nena australiana. En el seu primer llargmetratge, Adam Elliot va aprofundir en la posada en escena d'alguns dels arguments claus del seu món peculiar com l'efecte dels traumatismes de la infància, la visió amarga de l'alcoholisme parental i el pes d'unes relacions generacionals en què l'amistat es consolida sempre des dels mateixos marges. *Memorias de un caracol* segueix la lògica de la pel·lícula anterior, però accentuant el caràcter desgraciat i extrem dels personatges. Adam Elliot ha trigat quinze anys a fer-la i, com veurem, el seu treball en stop-motion pretén ser l'essència d'un model d'animació artesanal que defuig tot indici d'exuberància tecnològica.

Memorias de un caracol va tenir un procés creatiu de vuit anys. La realització es va dur a terme de manera artesanal amb un equip reduït de set animadores. Elliot va partir de l'ús de la stop-motion. Tota la pel·lícula ha estat realitzada sense necessitat de recolzar-se en cap imatge generada per ordinador. La informàtica no es va utilitzar fins a dur a terme els treballs de muntatge, so i postproducció. Els materials de treball han estat molt simples: argila per modelar les figures, paper per construir els decorats, filferro per ajudar a generar moviment i pintura. L'estil visual és inconfusible. Elliot treballa amb una paleta de colors monocromàtica i joc amb ruptura de la quarta paret. Els personatges acostumen a mirar directament a la càmera, mentre ens relaten la seva pròpia vida.

Una de les paradoxes amb què ens enfrontem davant la visió de *Memorias de un caracol* és la clau melodramàtica, gairebé vuitcentista, que adopta el relat. Si el guió de la pel·lícula hagués estat escrit a Anglaterra victoriana del segle XIX, podria ser vist com un drama digne de Charles Dickens.

MEMORIAS DE UN CARACOL

Memoir of a Snail
Australia, 2024

Direcció: Adam Elliot

Guió: Adam Elliot

Intèrprets: Sarah Snook, Kodi Smit-McPhee, Eric Bana, Magda Szubanski

Durada: 94 min

Gènere: animació, drama, comèdia

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

07/02/2025

La pel·lícula explica l'existència de dos germans bessons, Grace i Gilbert, que tots dos neixen prematurs. El seu naixement provoca la mort de la mare. Els dos nens han de ser cuidats per la figura del pare que és un vell alcohòlic paraplègic que es dedicava als malabars de carrer fins que un dia va ser atropellat per un cotxe. Després de la mort del pare, l'assistència social separa els dos germans bessons. Gilbert és adoptat pels membres d'una família que pertany a una secta religiosa fonamentalista. A la seva nova llar està obligat a resar quatre vegades al dia, mentre que Grace porta una vida solitària, comença a col·leccionar caragols que utilitza per superar les seves penes emocionals. Grace fa amistat amb Pinky, una vella extravagant que, al llarg de la seva vida, ha dut a terme tota mena d'aventures exòtiques. Adam Elliot no cau mai al buit existencial, ni en el nihilisme. No hi ha esperança, però sí que hi ha un fort sentiment de compassió cap a tots els personatges que poblen la història. Tots ells són éssers desgraciats, però malgrat tot busquen la seva dignitat, el seu petit lloc al món. Elliot els adora i no dubta a redimir-los, a buscar algunes situacions que els dignifiquin i que permetin que aquesta meravellosa fauna cruel stop-motion acabi sent una mena de cant a la vida.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona